

Missziói Magazin

'99/6

„...múlik a sötétség, és már fénylik az igazi világosság.”

TEPLOMI SUGÁRZÁS

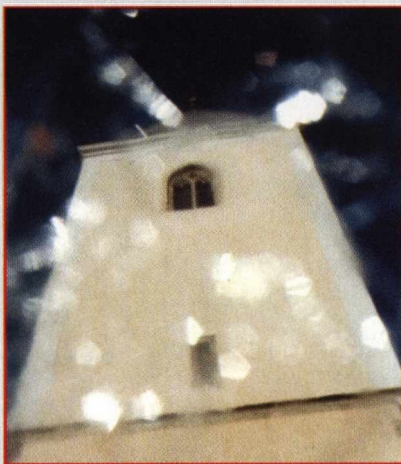
„...múlik a sötétség, és már fénylik az igazi világosság.” (1János 2,8)

A fenti igével köszöntöm az évszázad utolsó Missziói Magazinjának olvasóit! Nagy öröm és megtiszteltetés számomra, hogy egy olyan lap hasábjain oszthatom meg Önökkel gondolataimat, amely több mint négy éve címében viseli Jézus Krisztus örök-aktuális parancsszavát: a missziót. A jeles dátumhoz, az évezredfordulóhoz közeledve számvetést készít egyén és társadalom: hová, mire jutott kétezer esztendő alatt. Az emberiség szembenéz önmagával, mert egészséges ösztöne azt súgja: *valahogy másként kellene folytatni, ennél szebben, jobban, méltóbban, ha már egyszer megadatott a folytatás lehetősége.* Folyóiratok szavaztatják meg olvasóikat a XX. század személyiségét keresve, s teszik fel a kérdést: mit viszünk át magunkkal az új évezredbe, milyen szellemi, lelki értéket, eszmét, műalkotást tartunk maradandónak és megőrzendőnek? Úgy gondolom, az MM olvasói egyetértének velem abban: a „mit viszünk”-nél van egy sokkalta fontosabb kérdés: *mi hozott, ki hordozott minket idáig?* Mert visszagondolva csak az elmúlt száz esztendő krónikájára, egyértelmű: nem emberi akarat, jószándék, humánus összefogás eredménye, hogy évezredváltást ünnepelehetünk...

Szintén elgondolkodtat a lapok és tévécsatornák legújabb „szolgáltatása”, a visszaszámlálódási, mellyel nap mint nap a fejünkre olvassák: még harminc, még húsz, már csak tíz napunk van hátra. Még ha játék is, szükségtelen. Elhitethetjük magunkkal, hogy mi tudjuk a napot és az órát, s ettől talán nagyobb lesz a biztonságérzetünk, *de Isten ígéje a jövő nagy kérdőjelére valami egészen más feleletet kínál: már múlik a sötétség, és fénylik az igazi világosság.* Ez a kapaszkodónk, és ez elég.

Elegendő, hogy átemeljen évszázad és évezred rettegett küszöbén és megtartson, ahogyan tartott kétezer éven át.

Templomi sugárzás – s ez már díjnyertes címlapfotónk címe, egy olyan felvételé, amely színeiben, beállításában, fény-árnyjátékában gyönyörű aláfestője lehet ádventi csendességünknek. *Ady*-versek hangulata sejlik fel bennem, a *Sion-hegy alatt Isten után kapó, de Őt soha el nem érő élménye.* A „minden-titkok tudója” talán éppen így tekintett fel egy álmatlan éjszakán a templomtoronyra, mint utolsó mentsvár, de nem látta meg a fényt, csak a néma, komor, sötét ablakokat.

Mert az ablak – látjuk –: sötét. A fény nem a templomból jön. S nem is a szemlélőből, mert a világosság nem az emberben lakik. *A templom: kő. Aki rátekin: hús, vér. S az igazi világosság: a Lélek.* Ha átjárja e kettőt, beléköltözik az élet, eleven lesz az ember és az istenháza. De fényforrás sosem válik belőle, csak visszatükrözője lehet Isten világosságának. Sugározhatja azt, ami rásugárzott, hogy mások is melegeghessenek.

A képen ott a fény. Apró pontok, hópelyhek, megcsillanó könnyecsek? Mégis, azt sugallják: *múlik a sötétség.* Ha kicsi is a fényfolt, a szemünket nem tudjuk levenni róla. Muszáj fölfelé nézni rá! Muszáj fölneznünk ahhoz, hogy a sötét éji háttér ellenében felragyogjon az Igazi Világosság. Hihetjük, hogy bennünk is szétárad, fényt, meleget, eleven lelket gyújt, ádventi békét ad. *A templomi sugárzás nem csak kevesek kiváltsága!*

Adj a Isten, hogy minél többen meglássák és tovább sugározzák az Ő fényét a ránk váró 2000. esztendőben!

Kóhát Dorottya
szerkesztő

A Magyarországi Evangélikus Egyház Ifjúsági Bizottsága és a Missziói Magazin által meghirdetett fotópályázatra 43 pályázótól összesen 115 fotó érkezett. A zsűri nem volt könnyű helyzetben az értékelés során, ezért több díjat is kiosztott.

1. helyezett: *F. Nagy Piroska*: Imakönyv
2. helyezett: *Szász Anna*: Én vagyok az út...
3. helyezett: *Gál Orsolya*: Quo Vadis
3. helyezett: *Varga Ádám-Jámbor Eszter*: Isten kezében
3. helyezett: *Dr. Erdész Károly*: Templomi sugárzás (Mostani számunk címlapfotója.)

Ezen kívül még 14-en részesültek különdíjban: *Baranyai Judit*: Merj tiszta vizet, merj fényt, és merj hinni, *Blázy*

A FOTÓPÁLYÁZAT EREDMÉNYE

Árpád: Az első ima, *Jerabek Csilla*: Egymás terhét hordozzátok, *Kiss Sándor*: 90. születésnap, *Koren Márton*: A jó pásztor, *Horváth Gábor*: Cím nélkül, *Magyar Péter*: Szentháromság, *Németh Aliz*: Az örömhírvívő, *Rágyanszky Erzsébet*: Benne volt az Isten dicsősége, *Romet Róbert*: Cím nélkül, *Szalai Mihály*: Szomorúan, elhagyottan II., *Szalay György*: Halálomkor állj mellettem, *Szamos Hajnalka*: Ego sum via..., *Szikszay Ágnes*: Kókereszt.

A zsűri a díjazottak között 100.000 forintot osztott szét, pénz illetve könyvjuttalom formájában.

Köszönet illeti a szép és igényes felvételek készítőit, díjnyerteseket és nem díjazottakat egyaránt. Lehetőségeink szerint minél többet szeretnénk majd bemutatni belőlük az olvasóknak. Abban az MM-ben, amely felvételét a honi médiának számon tartó, tekintélyes méretű katalógusba, a Média Ászba. A fotók vándorkiállítás keretében is megtekinthetők. Várjuk azoknak a gyülekezeteknek a jelentkezését, akik szívesen adnának helyet a kiállításnak. (429-20-37)

A legjobbnak ítélt fotókból képes falinaptár készült amely szerkesztőségünk címen megrendelhető (Ára: 500 Ft).

Missziói Magazin: az Evangélikus Missziói Központ kéthavonta megjelenő folyóirata ❖ 4. évfolyam 6. szám ❖ A Szerkesztőség címe: 1164 Budapest, Batthyány Ilona u. 38-40. – levelezési cím: 1656 Budapest, Pf. 22 – Tel / fax: 400 3057 – e-mail: evmis@mail.mata.vu ❖ ISSN 1419-1563 ❖ felelős szerkesztő és kiadó: Gáncs Péter, szerkesztő: Kóhát Dorottya, szerkesztőbizottság: Bácskai Károly, Bencze Imre, Szentpétery Mariann, Szeverényi János

❖ készült a Plantin Kft nyomdájában, tipográfus: Rezesy Szabolcs ❖ A MM internet változata a Magyarországi Evangélikus Egyház honlapján (<http://www.lutheran.hu>) dr. Léránt István szerkesztésében olvasható az Elektronikus Könyvtárban, illetve az Újdonságok alcím alatt.

❖ Címlapfotó: Dr. Erdész Károly, hátsó borító: Horváth Bálint.

REMÉNYSÉG ÉS SZORONGÁS

Vajdasági testvéreink sokáig úgy érezhették, hogy elfelejtettük őket. Ebben az esztendőben a koszovói válság kapcsán nem lehetett nem odafigyelni mindarra, ami déli szomszédságunkban történik. Most viszont itthon, sokan azt hiszik, hogy a NATO közbelpése megoldotta a problémát, ami sajnos csak önámítás...

Az ott élők reménység és kétség között őrlődnek, tele vannak indokolt szorongással: mit hoz, mit vesz el a következő tél?! Rettegnek az izolációtól, hogy megint magukra maradnak megolthatlan kérdések, feszültségek, válságok özönében. Jó lenne fokozottan odafigyelni rájuk imádságban éppúgy, mint konkrét segítségnyújtásban és nem utolsó sorban a személyes kapcsolatok ápolásában, valódi közösségvállalásban. Ezt célozta pár napos vajdasági látogatásom, melynek ellentmondásos élményeit és képeit szeretném megosztani az MM olvasótáborával.

SZABADKA

A szabadkai rádióban *Soltis Gyula*, a vallási programok szerkesztője bemutatta a történelmi egyházak szombat reggelenkénti egy órás magyar nyelvű összeállítását. Ennek szerves része az evangélikus egyház tíz perce, melynek gaz-

dája *Dolinszky Árpád* szuperintendens. Meglepő volt számomra, hogy milyen komoly figyelemmel kísérte a helyi sajtó és rádió a Vatikán és LVSZ között megszületett közös nyilatkozat augsburgi aláírását. Ennek jegyében, reformáció ünnepén ökumenikus istentiszteleten együtt

szolgálhatam a szabadkai evangélikus templomban *Pénzes János* római-katolikus püspökkel. Az volt a benyomásom, hogy a vajdaságiak, akik annyit szenvednek a megsz-

tottságtól és széthúzástól, igazán tudták értékelni ennek a megbékélésnek pozitív üzenetét: évszázados feszültségeket lehet békésen, egymást elfogadva oldani.

BAJSA

Ebben a faluban szombaton este családias hangulatú szeretetvendégségen vehettem részt. Öröm volt látni, hogy a gyülekezetben szép számmal vannak fiatalok, gyermekek, akik szolgáltak is az alkalmon *Dolinszky Gábor* vezetésével, aki a budapesti Teológián készül a lelkészi szolgálatra. Bátyja, *Árpád* a parókián berendezett házi stúdióban állítja össze a *Szabadkáról*, *Bácskatopolyáról*

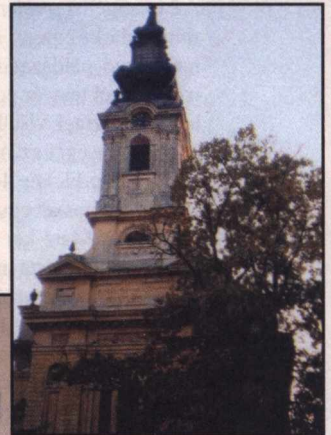

és *Kikindáról* sugárzott rádióprogramokat. A Magyarországról kapott berendezések jó munkát végeznek és így sokakhoz jut el a reménység hangja a rádióhullámok szárnyán. A bombázások előtt *Kula* és *Szenttamási* is sugározta ezeket a programokat. „Aki lebombázta a rádióállomásokat, majd csak felépíti újra” – hangzott a kissé keserű, de jogos elvárás és reménység.

VERBÁSZ

Vasárnap délután a német gyökerű gyülekezetben németül prédikálhattam, a liturgiát is német nyelven végezte *Dolinszkyné Báthory Márta* lelkésznő. A vendégszerető gyülekezetben a német mellett magyarul, de ha szükséges, szerb nyelven is folyik a szolgálat.

A hatalmas templom viszont szívszorító látvány: minden ablak kitörve, a védőrácsok szétszaggatva. Évek óta galambok százai tanyáznak a valamikor impozáns épületben. A hivatlan lakók nyomai vastagon belepik a padlót, a padokat, de az oltárt és szószéket sem kímélik... Talán jövőre a város segítségével hozzáfoghatnak a tatarozáshoz, de akkor acélhálók kellene az ablakokra, mert különben az éjszaka leple alatt, sötét erők újra széttörik a beüvegezett ablakokat.

Így él együtt reménység és félelem, hit és kétség emberek szívében, közvetlen szomszédságunkban. Ne engedjük, hogy a határok mellett, még közönyünk és önzésünk falai is elválasszanak minket egymástól. Lépjük át tudatosan és felelős, segítő, testvéri szeretettel ezeket a határokat!

Gáncs Péter

Máté, Lukács és János evangélista misszióképe

Azonnal kérdezheti valaki: Márk miért maradt ki? Ő olyan hagyományokra épít, ami benne van a többi evangéliumban. (v. ö. Mk 16,15-16, Mt 28,19-20) Bár elsőnek Márk állította össze evangéliumi iratát, de Jézus tanításából csak nagyon keveset közöl, s munkáját úgy lehetne röviden megjelölni, hogy az „Jézus Krisztusnak, az Isten Fiának titkos dicsőségéről szóló könyv.” (Karner Károly)

Egészen más jellegű munka *Máté evangéliuma*. Róla Papias, a második századbéli hierapolisi püspök azt jegyezte föl, hogy Máté héber nyelven állította össze az igéket. Az evangéliumból tudjuk, hogy vámszedői hivatásából hívta őt el tanítványnak Jézus.

Mi jellemző Máté misszióképe?

Az evangélista zsidóknak ír, éppen ezért helyez olyan nagy hangsúlyt arra, hogy Jézus az Írás által megígért Messiás. Mivel Jézusnak ezt a méltóságát a zsidóság – a nép, amelyhez küldetett – nem ismeri el, ezért Krisztus új népet, új Izraelt választ ki magának. Misszióképe három mozaikdaraból áll össze.

1. Az első ezt a címet viselhetné: *Máté és Izrael*. Az evangélista véleménye a zsidóságról lesújtóbb, mint Márké vagy Lukácsé. Ő írja le a királyi menyegző példázatát Lukács mellett, és egyedül ő írja le a két testvér példázatát (Mt 21, 28-32). Az elbeszélés Izrael viselkedését példázza, pontosabban engedetlenségét az Atyával szemben.

2. A második kép *Mátéről és a népekről* szól. Izrael nem azonos az egyházzal, hanem egy a népek között. Ezért Máté két fronton küzd: a zsidó farizeizmus és a hellenista zsidókereszténység frontján.

3. *Máté és a misszió*. Ezt a címet adhatjuk a harmadik képnek. Jézus – Máté 10 szerint – amikor kiküldi 12 tanítványát, azokat Izrael házának elveszett juhaihoz küldi. Az evangélium végén a tanítványok missziója minden népé. A partikularizmus csak időleges, átmeneti volt és az univerzalizmus érvényes akkor is és ma is. Jézus megtérésre hív mindenkit, mert mindnyájunkat szeret. Az evangélium ma sem szorulhat be a templomfalak közé, mert akkor olyan lesz, mint az életfogytiglani szobafogságra ítélt rab.

A missziói paradigma Lukács evangéliumában és az Apostolok Cselekedeteiben

Mindkét könyv missziói céllal készült: az evangélium az alap, az Apostolok Cselekedetei a felépítmény. Az evangélium

a pogány misszió közepéig visz, az Apostolok Cselekedete részleteiben is feltárja azt. Nagyobb részt pogányokból lett keresztényekről szól. Missziói paradigmája: megbocsátás gyakorlása és a szolidaritás vállalása a szegényekkel. Talán éppen ezért vannak, akik úgy látják, hogy korunkban Máté 28,18-20 helyére Lk 4,16-21 került, hiszen úgy mutatja be Jézust, mint aki a társadalom peremére szorultakkal vállal közösséget: szegények, betegek, nők, samaritánusok. S ma hasonló a probléma. Lukács doktor evangéliuma sokat segíthet a ma emberének.

Missziói mandátum

János evangéliumában és leveleiben

Pogány származású, hellenisztikus olvasóhoz szól a szemtanú bizonyosságtétele.

Célja – olvasói hitre jussanak: Jn 20, 31 megerősítse őket a Jézusról való vallástételben:

1 Jn 4, 1-2

megtartsa őket a Krisztussal való közösségben:

1 Jn 1, 3

Büti János református missziológus szerint e keretbe a jánosi írások a tanítványok világmissziói elhivatását ágyazták bele: Jn 4,35-38. János evangéliuma szintén közöl missziói parancsot: „Ahogyan engem elküldött az Atya, én is elküldelek

A konferencia résztvevői

titeket... Vegyetek Szentlelket!” (Jn 20, 21-22) János fejezi ki legvilágosabban, hogy az Atya küldte Fiát a világba, Ő pedig tanítványait.

A misszió az egyháznak – bármelyik evangéliumot olvassuk – nem egy tevékenysége a sok közül, hanem létének alapja. Ahogy *H. Kraemer* fogalmazta: „Az egyház misszió nélkül galvanizált holttest, rángatózik, de nem él.”

Bolla Árpád

(A nyári, piliscsabai missziói konferencián elhangzott előadás szerző által rövidített változata.)

„...beszéljünk Róla az embereknek közel és távol”

Seija Kuronen nevét jól ismerhetik már az MM Olvasói. Munkáját évek óta támogatja az Evangélikus Külmisziói Egyesület. A közelmúltban három hetet töltött hazánkban, hogy gyülekezetekben, iskolákban számoljon be munkájáról. Ez idő alatt részben a *Missziói Központ* vendége volt, ahol interjút készítettünk vele.

Milyen missziói területeken dolgozott eddig?

Először 1982-ben indultam missziói munkába, *Bankokba, Thaiföldre*. Egy az ottani evangélikus egyház által fenntartott óvodát vezettem, ahová mintegy 100 gyermek járt a legszegényebb rétegekből. Külön alkalmakat szerveztünk a szülőknek, ahol lehetőség nyílt a Krisztusról szóló bizonyágtételre is. Sajnos két év után egészségügyi okokból vissza kellett térnem Finnországba, ahol éveken át kórházi munkában álltam. 1992-ben kaptam hírvást *Franciaországba, Marseille-be*, ahol a kicsiny evangélikus gyülekezet lett a szolgálati területem. Elsősorban arab gyermekek közt dolgoztam, de muszlim nők számára is szerveztünk alkalmakat.

Hogyan lehetne összefoglalni 12 év missziói munka tanulságait?

Elsősorban a távol-keleti szolgálatom alatt tanultam meg, hogy az igazi missziói munka térdre borulva, azaz imádkozva kezdődik. Isten azt akarja, hogy betöltsük az ő akaratát és segítségünk az embereknek, hogy elfogadják Jézust személyes megváltójuknak. Ez a folyamat azonban, különösen is a mohamedánok között, gyakran nagyon lassú, és így sok türelmet, szeretetet igényel. Nagyon fontos, hogy ebben a küzdelemben érezzük az imaháttérrel, a mögöttünk álló imádkozó gyülekezeti közösségek támogatását. Az utóbbi időszakban havonta küldtem körlevelet a támogató közösségeknek, megjelölve a konkrét imakéréseket. Örülök, hogy ezek részben az MM-ben is megjelentek, és köszönöm mindazok segítségét, akik imádkoztak munkánkért.

Negyedszer járva hazánkban, hogyan értékeli a jelenlegi egyházi helyzetet?

Úgy látom, hogy ezekben az években a misszió keresztül nagyon gyorsan fejlődött az egyházi munka Magyarországon. Isten áldása van rajtatok, és sok jó ötletet ad nektek. Mély benyomást tett rám, hogy az országban él a misszió iránti érdeklődés, és hogy olyan sok gyülekezet hívott meg engem, hogy iskolákban, gyülekezeti alkalmakon beszéljek a misszióról. Ezt én nagyon szívesen tettem. Fontosnak tartom, hogy amint tapasztaltam,

egy-egy missziói nap során a különböző missziói ágak munkatársai közösen dolgoznak, mint ahogy a finn egyházban is vannak evangélizációs alkalmak, melyek keretében különféle programokat szerveznek. Így az emberek együtt vannak, közösen tesznek az ügyért, ugyanakkor mindenkinek meg van a lehetősége, hogy a szervezésben és a program megvalósításában azon a területen munkálkodjék, amihez Istentől a legtöbb talentumot kapta. A lényeg, hogy a közös ügy mégis egyesíti őket.

Végül mit tart a legfontosabbnak missziói szolgálatában?

Számomra legfontosabb a misszióban a jézusi parancs: „Menjete el és tegyete tanítványá minden népet...” Ez előtt a parancs előtt azt is mondta, hogy övé minden hatalom mennyen és földön. Ez egyben azt is jelenti, hogy minden élethelyzet fölött ő az Úr, legye-

nek bár azok kis akadályok az életben, vagy nagy próbatételek. Valóban érzem, hogy Ő támogat engem missziói munkámban. Ő tanácsol és ad erőt. Jó érzés tudni, hogy legyen bár vidám, vagy akár szomorú, minden dologomat Jézusra bízhatom. A missziói parancs végén pedig elhangzik Jézustól egy nagy ígéret: „Veletek vagyok minden napon a világ végzetéig.” Ezzel az ígérettel együtt kéri Jézus, hogy beszéljünk róla az embereknek közel és távol, mindenhol a világon.

SEIJA LOVÁSZPATONÁN ÉS VANYOLÁN

A finn misszionáriusnő ittjártakor az istentiszteleten Isten hűséges munkálkodásáról tett bizonyágot. Bepillantást nyertünk egy arab férfi élettörténetébe, láthattuk, miként jutott el a mohamedán vallástól a keresztyénségig, és miként munkálkodik mindmáig a feltámadt Úr Jézus Krisztus tanújaként *Marseille*-ben.

Délután diaképes előadás keretében avatott be minket a muzulmán nők körében végzett szolgálatába. Rendkívüli módon megérintett mindnyájunkat egy keresztyén hitre jutott arab nő, Eszter története, imameghallgatásai, csodálatos gyógyulása a féloldali bénultságból, az élő Krisztus tapasztalható jelenléte az ő mindennapjaiban. Különösen érdekes volt arról hallani, hogy miként éri el, szólítja meg Jézus azt az embert, akit nem keresztyén kultúrkörnyezet vesz körül, akinek nincsen *Bibliája*, aki csak a *Koránt* ismeri.

A diaképes beszámolót, bizonyágtételt és élénk beszélgetést követően együtt fordultunk imádságban Urunkhoz, megköszönve áldásait és tőle kérve erőt, bölcsességet a misszió ügye iránt elkötelezetteknek.

Mesterházy Zsuzsa

„A pusztától a szent helyekig”

Gondolatok az Izrael-misszió kérdéséről

A főcímben szereplő mondatot viseli címeként az az előadás sorozat, mely az idén nyáron Izraelben tett látogatásom élményeit foglalja össze. A dia-

képes vetítéssel egybekötött beszámoló azt mutatja be, hogy Izrael vallási élete milyen különleges és színes, de ebben a forgatagban mégis hogyan csendesülhet el az ember lelke Isten közelében. Az Olajfák Hegyről Jeruzsálem óvárosát szemlélve azon tűnődtem, hogy a sok magasba emelkedő kereszt, templomtorony és szent hely, minaret és mecset, zsinagóga és jesiva-iskola, kupola között meghallhatja-e az ember Isten hívó szavát, rálelhet-e arra a békességre, melyet egyedül az Úr adhat? S az Örökkévaló dicsősége tündököl-e az őt képviselőkön?! Mi az igazság, toltul fel bennem is a kérdés, mint ahogy annak idején Pilátustól is elhangzott.

Kis csoportunkkal másnap a pusztában tettünk látogatást, ahol nem volt más, csak kő, homok és meleg. Ekkor fogalmazódott meg bennünk szinte egyszerre a kérdés: „Ez lenne

fogalmazódott meg bennünk: *mennyi mindent tett meg értünk az Isten!*

Ezt az élményemet nem csak azért tartottam fontosnak megosztani a kedves olvasókkal, hogy bemutassam gondolataimat a pusztával és a szent helyekkel kapcsolatban, hanem azért is, mert nézetem szerint a keresztyénség a zsidósággal való kapcsolatában hosszú időn keresztül a pusztában volt. Hiszen a történelem folyamán sokszor kereste a módját a zsidóság megszólításának. Hogyan közölheti az evangéliumot azzal a néppel, amelyet Isten arra választott ki, hogy magjában megáldja a föld minden népét? (1Móz.12,3; ApCsel3,25; Gal 3,8) Tette ezt az egyház minden időben az

egy helyen a „Soá századának” nevezett.

A pusztában az ember senkire nem számíthat. Vagy megtanul figyelni az Élő Istenre és kegyelemből élni, vagy elpusztul. *A pusztá tehát az Istennel való találkozás helye, iskolája radikális körülmények között.* Innen indulhat ki valami új. És innen vezettethetünk a szent helyek felé, azon helyek felé, ahol megtalálhatjuk bizonyágtételünk és teológiánk felépítését és konzekvens módon való megélését. Az Istennel való találkozást zsidó testvérekkel együtt. Nézetem szerint annak kairoszát éljük ma, hogy nyílt szívvel, a múlt – gyomrunkat görcsbe rándító emlékeit bölcsességgé érlelve – egyértelműen megfogalmazzuk felelősségünket és küldetésünk lényegét a zsidóság irányában.

Az elmúlt időszakban több nyilatkozat és állásfoglalás jelent meg a Holocausttal és a zsidósággal kapcsolatban. Ez mind annak a jele, hogy a különböző felekezetek szeretnék viszonyukat a zsidósághoz új megvilágításba helyezni. Helyes ez azért is, mert a zsidóság képviselői is tudják hova helyezni őket, illetve a maguk számára is tisztázzák, hogy mit és hogyan képviselnek. Így szabadulhatunk meg az antiszemitizmus kísértésétől, de a filoszemitizmus evangéliumot elhallgató álhumanizmusától is. A probléma ott adódhat, ha valaki nem tartja megtörténtnek a holocaustot, illetve nem tanulva belőle, nekirohan a zsidóságnak, mondván, neki nincs semmi szégyenkezni valója a múlt miatt, hiszen ő akkor még meg sem született. Valóban csak tiszta, illetve megtisztított szívvel lehet újat kezdeni, de egymás fájdalmát komolyan kell vennünk, hiszen egymás tisztelete részben ezen is alapul.

Endreffy Géza

A cikk szerzője a júdeai sivatagban

„az ígélet földje?!” És kezdtek megelevenedni az Örök Isten örök ígéi: „...elvezetem a pusztába, és szívére beszélek.” (Hóseás 2,16.) Kezdtől kirajzolódni előttünk Isten üdvterve is a kezdetektől napjainkig, melybe folyamatosan és szüntelenül beavatja az embert, az emberiséget a történelem Ura. Visszatérve Jeruzsálembé, a szent helyek előtt állva már az

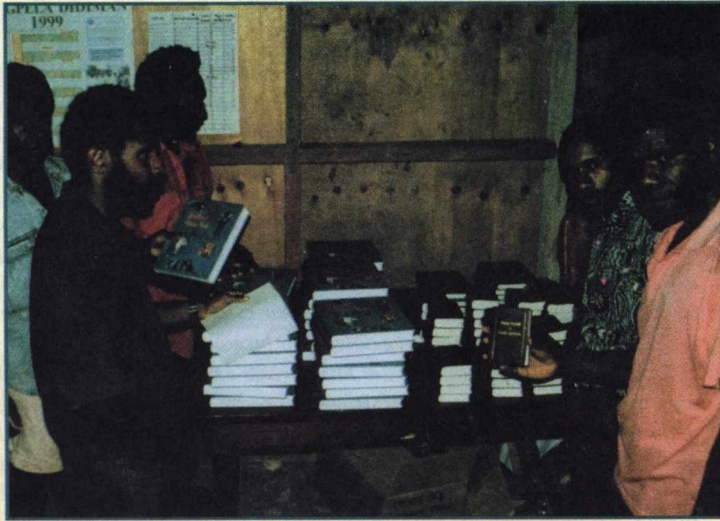
evangélium erejével, de agresszívan és kegyetlenül is. Az idők folyamán azonban a keresztyénség mintha feledte volna gyökereit, s egyre távolabb került továbbítandó örömhíre lényegétől. Így kerülhetett sor az emberiség történelmének egyik legszégyenletesebb eseményére, a *Holocaustra*, héber nevén *Soá*-ra, és a XX. századra, amelyet maga a pápa is

„...a te igéd igazság...” Nem dísz!

Jó néhány hónap telt el azóta, hogy az *Evangelikus Külmisziói Egyesület* gyűjtést hirdetett „Bibliát a pápuáknak” címmel. Korábban már beszámoltunk a bibliaosztás akkori állásáról, most pedig a végeredményről szeretnénk tájékoztatni azokat, akik annak idején készségesen válaszoltak a gyűjtési felhívásra.

A Bibliák megvásárlása előtt alaposan szétnéztünk, s a rendelkezésre álló szegényes kínálatból igyekeztünk kiválasztani a legmegfelelőbb típusú és legutányosabb árú köteteket. A nagy tételre tekintettel még némi engedményt is sikerült kialakítanunk, hiszen az volt a célunk, hogy a lehető leghatékonyabban használjuk fel a rendelkezésre álló összeget.

Nem volt könnyű eldönteni, hová, kihez kerüljenek a Bibliák. Végül is a következő csoportok kaptak belőlük: a környékünkön élő családok, akikkel minden szerdán este bibliakörön vagyunk együtt. Zoltán munkásai és segítői, számos falu, ahol a vízellátási munkálatok során lelki nyitottság volt tapasztalható. Minden átadás kisebb ünnepség, áhítat keretében történt, s két dolgot igyekeztünk hangsúlyozni. Először is a keresztyén

testesíti meg majd a kapott Biblia, s valószínűleg csak az iskolázott – hat osztályt kijárt – nagyfiú tud majd belőle felolvasni a családnak. Mégis újra és újra elismételjük: mindennapi használatra küldték őket, családtagnak, örömforsónak és vigasztalónak, félelmet oszlató bölcs tanácsadóknak. *Váljon a mindennapok nélkülözhetetlen részévé, úgy mint az étel és ital, s minél előbb foglalja el a tradicionális praktikák helyét a szívekben.* Mert a „vasárnap-i keresztyénség” errefelé sem ritka. Jól ismert kép az

istentiszteleten áhítatos képpel, buzgón éneklő hívő, aki a templomajtón kilépve hamar átváltozik, s komolyan állítja: „Hja, az élet az egész más!” A délelőtti „lotu” (istentisztelet) után a presbiterek átbálgagnak a délutáni falugyűlésre, ahol a következő törzsi háború részleteit fogják tisztázni. Az „ellenség” bántása, sértése, becsapása, meglopása, megölése, a feketemágia tradicionálisan nem számított bűnnek, s ma is nagyon nehéz ezt a hozzáállást a fejekben, szívekben megváltoztatni. Reméljük, akik annak idején anyagilag támogattak a bibliavásárlást, most olvassák ezt a cikket, mert áldozatvállalásuk, küldetésük még nem ért a végéhez. Kérjük őket, „kisérjék” tovább a Bibliákat, melyekben ott áll nevük, valamelyik pápua új-guineai kunyhó félhomályában. Kövessük őket imádságban, hogy *ajándékunk ne élettelen betűhalmaz, hanem Urunk élő, igaz, mindent átható szava lehessen, hogy Isten ítélő és megbocsátó szeretete átjárhassa, átfőrdhassa azoknak az életét, akik olvassák.*

Bálintné Kis Beáta

A köszönő szavakat néhány falu iskolázott képviselője írta alá:

[Signature]
YEMLY

[Signature]
TIRIPINY

[Signature]
HAMAKA

[Signature]
AMELE

[Signature]
DWONGAI

[Signature]
WAVUNU

[Signature]
HELDSBACH

[Signature]
SONGTY

[Signature]
ALKENA

[Signature]
BARI

[Signature]
UMUN

Leidenfrost Tódor és felesége

A misszióból nem lehet nyugdíjba menni

A budahegyvidéki gyülekezet istentiszteletén találkoztunk először, és utána mintegy két órát tudtunk beszélgetni egy budai kisvendéglőben. Ennek eredménye az alábbi önarckép, melyet néhány karakteres vonással szeretnék még gazdagítani.

Első meglepetésem Libériából érkező, Amerikában élő, idős testvéremmel kapcsolatban, hogy mindenkinek köszönt az utcán. Elmesélte, hogy az autóbuzson is mindig bemutatkozik a mellette ülőnek. Ez a fajta „nyitottság” Budapesten némi megrökönyödést keltett. Ő viszont természetesnek vette, hogy akivel Isten, akár csak töredék időre, összehozza, annak ő figyelmes, odaforduló szeretettel, megelőlegezett bizalommal tartozik...

Minden bizonnyal ezt a missziói kisugárzást érezhette meg a kisvendéglő felszolgálónője, aki egy ideig nem titkolt kíváncsisággal figyelte a különleges vendéggel folytatott interjút, majd végül, nem kis döbbenetemre, megkérte, hogy imádkozzunk érte. Feltárta előttünk magánéletének problémáit, mire Leidenfrost Tódor kedvesen invitálta, hogy foglaljon helyet az asztalunknál, és egymás kezét megfogva imádkoztunk! A pincérnő, akinek még a nevét sem tudtuk, könnyes szemmel köszönte meg az el-és befogadás szimbolikus aktusát...

Valamit újra megértettem, megéreztem a nagy titokból: mit is jelent az igazi missziói lelkület, a 24 órás készenlét, hogy a misszióból nem lehet nyugdíjba menni!

1922-ben születtem Léván. Hálás vagyok szüleimnek, hogy már gyermekkoromban megtanulhattam németül és angolul, ami későbbi missziói szolgálatomban nagy segítség volt. 1941-ben érettségiztem a kecskeméti református gimnáziumban, lelki otthonra a helyi evangélikus gyülekezetben találtunk.

Három évet végeztem a kecskeméti jogi akadémián, majd a bevonuló Vörös Hadsereg elől Ausztriába menekültünk. Innsbruckban kerültem kapcsolatba a Keresztény Ifjúsági Egyesület munkájával. Megéreztem, hogy Krisztusnak még van terve az életünkkel, ha el is veszítettük a hazánkat. Szükségét éreztem, hogy jobban megismerjem az evangélium valódi jelentőségét. Elhívást kaptam teológiai tanulmányok végzésére, melyre egy ösztöndíj segítségével az Egyesült Államokban nyílt lehetőség.

A teológus évek alatt meglátogatt minket egy Paul Slifer nevű misszionárius Libériából, aki bemutatta az ott folyó munkát, melynek kezdete egészen 1860-ra nyúlik vissza. Szólt arról az égető szükségéről, hogy a bibliafordításban és a sajtómunkában ember kellene. Úgy éreztem, hogy Isten talán leginkább ezen a területen tud majd felhasználni. Miután 1954-ben lelkésszé avattak, jelentkeztem a külmisziói szolgálatra. Erre egy éves külön felkészítést

kaptam egy olyan missziói iskolában, ahol megismerhettem feleségemet, Jane-t, aki kongói missziói szolgálatra készült. Hamarosan eldőlt, hogy együtt indulhatunk afrikai szolgálatra...

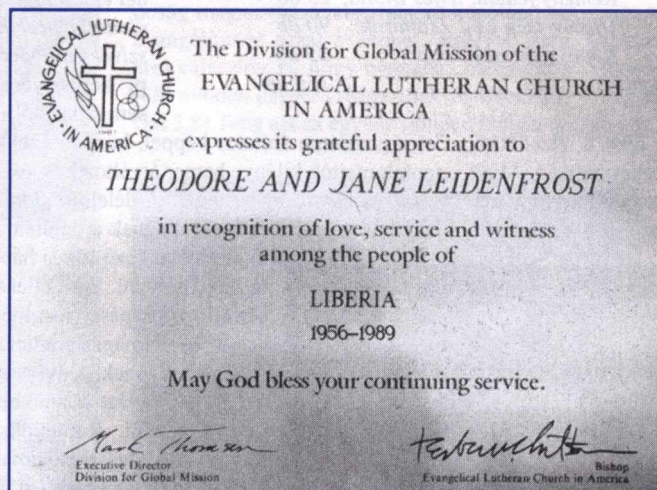
löttek nyelvére. 1967-ben adhattuk ki az első Újszövetséget kpelle nyelven. Feleségem írni-olvasni tanította az asszonyokat, és bibliaórákat is tartott. Öröm volt számunkra, hogy az írott irodalommal mi is evangélizálni tudtuk a

népet, segítve őket, hogy megismerhessék az evangéliumi igazságokat és az új életet, amit Krisztus ad nekünk. A bibliafordítás óriási munkát jelent. Amikor 33 évi libériai szolgálat után 1989-ben nyugdíjba mentem, az Ószövetség egyharmadának lefordításánál tartottunk. Külön öröm, hogy a sajtómunka vezetését egy általam kiképzett bennszülött vette át tőlünk.

Most egy hathónapos libériai szolgálat után vagyunk úton vissza az Egyesült Államokba. Az elmúlt fél évben a helyi egyház püspökének, Sumoward Harrisnak a meghívására az egyházi sajtóközpont munkáját próbáltam segíteni és felszerelni korszerű technikai eszközökkel.

A lelkesdiploma mellett az évek során újságírói, könyvtárosi és nyelvi képzéseket is szereztem. Jelenleg egy angol-kpelle szótáron dolgozom, melyben mintegy ötezer kifejezés lesz megtalálható. Egyetértek Azariah indiai püspök véleményével, aki szerint a misszionáriusnak egyszerre kell Istennek odaszánt életű, szent emberré, valamint jól képzett, sokoldalú szakemberré válnia.

G. P.

Az Amerikai Evangélikus Egyház köszönő oklevele a házaspár Libériában végzett szolgálatáért

1956-ban érkezünk meg Libériába. Először a legnagyobb törzs, a kpelle törzs nyelvét kellett megtanulnunk. Öt évvel később már hanként nyolc oldalas kpelle-angol nyelvű újságot indítottunk el. Tulajdonképpen az egyház teremtette meg az írott helyi nyelvet és természetesen legfontosabb feladataink közé tartozott a bibliafordítás segítése. Máté evangéliumát például én fordíthattam a bennszü-

MISSZIÓI KÖRÖK – KELENFÖLD

A budapesti kelenföldi gyülekezet jó környezetet biztosító tanácstermében a páratlan hónapok utolsó hétfő délutánján fél hatkor szokta az Evangélikus Külmisziói Egyesület tartani összejöveteleit, melyeket sok esetben nevezünk budapesti missziói körnek is. Elsősorban azóta, amióta az országban több helyütt alakultak missziói körök. Az összejövetel azonban amellet, hogy valóban missziói kör, az egyesület központi rendezvénye, minden esetben az Evangélikus Életben két héttel előre meghirdetett alkalom, amelyre rendszeresen jön néhány vidéki testvérünk is.

misszió mintegy identitási kérdését járja körül. A másik a sokféle, nem evangélikus keresztyén missziói tevékenységgel való ismerkedés.

Az első csoportban szereplő témák közül – a teljesség igénye nélkül – néhányat szeretnénk megemlíteni. Ismerkedtünk a magyar evangélikus külmiszió múltjával: Anne-Marie Kool segítségével. Majd Kunos Jenő, Kunszt Irén „életművével” részletesebben, és mai misszionáriusaink tevékenységével, problémáival. Seija Kuronen munkáját saját előadásán kívül két másik alkalom is vázolta. Dr. Bálint Zoltán előadását szokásos összejövetelel létszámunk 3-4-szerese hallgatta. Dr. Hafenschner Károly elméleti vonatkozású előadása vetette fel igazán az evangélikus identitás kérdését.

Az egyesület 1991 szeptemberében alakult meg – egy a kelenföldi templomban rendezett konferencia alkalmából Brebovszky Gyula lelkésztestvérünk kezdeményezésére – az 1950-ben megszüntetett egyesület felélesztéseként. A kezdeti működési formák útkeresésében az évenkénti három-négy napos konferenciák rendezésének igénye azonnal jelentkezett. Az 1993-as év elején vetődött fel az a gondolat, hogy a konferenciák közötti „tanév”-ben is kellene találkozási lehetőséget biztosítani az országban mintegy 100 főt jelentő – külmiszió iránt felelősséget érző és bizonyos áldozatot is vállaló – közösségnek.

Ha az összejövetelek célját akarjuk megfogalmazni, a kezdeteknél és ma is azt mondhatjuk,

hogy az egymással és a vezetőséggel való találkozási lehetőségen túl a külmiszió terén való tájékozódás, látókör szélesítés, a világban az utóbbi évtizedekben jelentkező ezirányú változások megismerése volt az egyik elsődleges cél. Másik cél, az érdeklődésen és támogatáson túl, megtalálni a külmiszió konkrét elősegítését és az iránta való felelősséget szélesebb körben ébreszteni, konkrét munkáit keresni, s mindehhez imádkozó, közösségi háttérrel biztosítani.

Az összejövetelek 2-2,5 órás időtartamát

nak leglényegesebb része egy meghívott vendég által tartott előadás, amit mindig megbeszélés, hozzászólások sora mélyít el. Előadásainkat – hála Istennek – ma már vidéki missziós köreink megismétlik, folytat-

ják. Az együttlét második része az igében való elmélyülés, rendszerint az egyesületi elnök, de sokszor más igehirdető szolgálattal, és közös imádság közös gondjainkért. A titkári hirdetések, megbeszélések, a pénzügyi kérdések lebonyolítása nem elhanyagolható része a közösségi együttlétnek.

Ami az előadások témáját illeti, eddig mintegy 30 alkalmunk témái – nagy leegyszerűsítéssel – két csoportba sorolhatók. Egyik csoport – a világban működő sokféle keresztyén misszióból – az evangélikus kül-

A szélesebb kitekintést biztosította, s mondhatjuk: ökumenikus jellegű volt a vasúti misszióról, a drogosokkal kapcsolatos missziós tevékenységről, a világviszonylatban jelentős nagyvárosi misszióról szóló előadás. Megszólt a Liebenzelli Misszióval kapcsolatos ismertetés, az Operation Mobilisation hazánkban is működő amerikai eredetű missziós társaság, a Logosz hajó távol-keleti útjának egyik munkatársa, az „Evangéliumot Minden Otthonba” szervezet vezetője, az ifjúsági misszióban dolgozó Timóteus Társaság képviselője. A református

egyház képviselői közül Szabó Dániel, a tiszántúli egyházkerület főgondnoka a kárpátaljai munkáról szolt, a debreceni Református Teológia akkori missziológia professzorának, dr. Bütösi Jánosnak az elméleti előadása is emlékezetes. Római katolikus részről különösen a 36 évig Japánban tanító Nemeshegyi Péter jezsuita atya és a Fokoláre mozgalom lelkiségét, tevékenységét ismertető olasz és magyar előadók szélesítették missziós látókörünket.

Ihrig Dénes

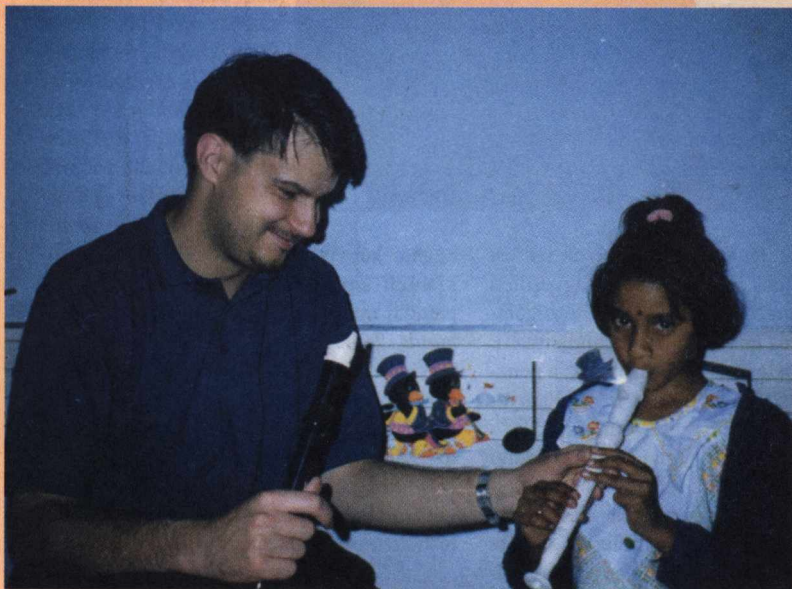
Az eukaliptuszfa tövében

Esteledik, a monszuneső mára rendelt zuhataga már elállt, de a szél még erősen fúj. Itt a hegyekben jól esik esténként begyújtani, különösen is ebben az évszakban. Persze a nedves fa nagyon nehezen gyullad meg. Ráadásul ma este áram sincs, így gyertya ég a kandalló párkányán és az asztalokon. Ahogy kinézünk a kis téőablakon, hosszú szünet után megjelenik egy hatalmas ág, azután megint egy időre eltűnik, és így tovább. Amikor nagyobb erővel fúj a szél, akkor hosszabb ideig marad távol. Ahogy a hatalmas inga ide-oda leng, az ember elgondolkozik: itt vagyunk nagyon távol otthontól, annyi élményünk van, mégis miről kellene írni... Ilyen esti ábrándozások között született első kis írásunk, melyet reméljük, több epizód követhet majd innen a távoli Indiából.

Éppen két hónapja érkeztünk meg. Megérkezésünk után néhány nappal el is kezdődött a tanév, amely az itteni évszakokhoz igazodik. Közben sikerült letelepednünk, kicsinosítottuk a lakásunkat, sőt lassan a bazárban is már úgy tudunk vásárolni, hogy nem csapnak be bennünket túlzottan. Hogy egy kicsit irigykedjenek a kedves olvasók, elmeséljük, hogyan készítünk el egy „hétköznapi” gyümölcssalátát.

Veszünk két nagy ananászt, azután egy nagy papayát, ami akkor mint egy sárgadinnye, csak éppen sötétzöld és nem annyira édes, valamint fán terem. Különlegesség a „csillag gyümölcs” (star-fruit) valamint a guava, amely olyan, mint egy zöldalma, csak éppen tele van kőkemény magokkal és igen savanyú. Banán és mangó sem hiányozhat a gyümölcssalátából, sőt még olyan egzotikus gyümölcsöket is szoktunk venni, mint a körte és az alma (ez a legdrágább). Ezeket azután hazaviszük, fertőtlenítő szerben áztatjuk, majd meghámozzuk, összeszeleteljük, megcukrozzuk és egy este alatt elfogyasztjuk, mert ellenállhatatlanul finom ez a sok gyümölcs.

Az éremnek persze van egy másik oldala is. *Kodaikanal* kétezzer méter magasan van és a felsorolt gyümölcsök közül csak a körte terem a városban, de az sem érik meg. Egészen a legutóbbi kirándulásunkig fel sem merült a kérdés, hogy hogyan kerül ide ez a sok gyümölcs a síkságról. Akkor azonban találkoztunk a gyümölcsbordó emberekkel, akik az őserdőn keresztül kapaszkodnak fel a hegyre, megrakott kosarakkal a fejükön, mezítláb. Az itteni emberek alacsonyak és soványak. Ezek a gyümölcsbordók mind fiatalok voltak, fekete bőr, kőkemény izmok, néhány év múlva azonban nem bírják az emelkedőt, ki tudja, mi lesz a családjukkal? Az itteni emberek másik jellegzetessége, hogy mindig mosolyognak. Ezek a gyümölcsbordó emberek is mosolyogtak, amikor meglátták bennünket, ahogy a kiránduló gyerekeket ösztökéltük. Persze a gyerekek is mosolyogtak a sok gyümölcs láttán.

Öröm a közös muzsikálás

A munka ezen a vidéken áldásnak számít. Aki-
nek biztos megélhetése van, akármilyen szerény is
az, boldognak mondhatja magát. A fizetés tized-
annyi, az árak viszont ugyanolyan magasak, mint
otthon. A tamil nép egyszerű körülmények között
él, nap mint nap rizst és lencsét eszik. Egy adag
gyümölcssalátánk költségén valószínűleg egy hét-
re való rizst lehet venni egy népes családnak. A ki-
csiny fizetések fedezik a mindennapi költségeket,
viszont mivel nincs semmiféle biztosítási vagy szo-
ciális támogatási rendszer, a pengeélen táncoló
anyagok könnyen felborulnak. A gyerekek isko-
láztatása, majd kiházasítása, vagy egy idős család-
tag hosszantartó betegsége komoly adósságba so-
dorhatja a családot. *Az özvegyek elégetését, a gyer-
mekmunkát mára törvény tiltja, viszont India sem-
mi megoldást nem talált az önmagukat eltartani
nem tudók kérdésére. Az eredmény az, hogy a gye-
rekek iskola után vagy helyett, továbbra is kény-
telenek dolgozni, és az idős családtagok gyakran
óriási terhet jelentenek egyébként is nyomorgó
családjuk számára. Ilyen anyagi nyomás alatt,
ilyen reményvesztettség között Krisztus hozhat
csak számukra szabadulást.*

Angelika és tanítványai

Szolgálati lakásunk egy gyönyörű, csendes, er-
dős részen helyezkedik el, távol a város zsúfolt utcáitól. Emiatt a
helyi lakosokkal közeli kapcsolatba sajnos csak nehezen kerülhe-
tünk. Tamil ismerőseink köre eddig az iskola alkalmazottaira és a
kereskedőkre korlátozódik. Azonban igen közel került hozzánk
szomszéd kollégánk bejárónője. *Papu* kétgyermekes édesanya,
férje a helyi hotelben dolgozik. Szomszédasszonyunknak főz, mos,
takarít, hétfőtől szombatig. Papuval gyakran találkozom napköz-
ben, amikor rőzsét gyűjtöget vagy az udvaron tereget. Eleinte csak
mosolyogtunk és üdvözlöttük egymást, aztán egyik nap egy papír-
ral a kezében jelent meg az ajtónkban. Gazdasszonya levelét hoz-

ta át az arra a napra vonatkozó feladatok sorával, hogy olvassam
fel neki, mivel nem tud olvasni. Kiderült, hogy évek óta mindig
írásban kapja az utasításokat, de attól félve, hogy állását elveszt-
heti, nem panaszkodott. Inkább begyalogolt a városba, s keresett
valakit, aki felolvasta a neki írt üzenetet. Most nagyon boldog,
hogy van a közelben valaki, aki segít neki. Nap mint nap megjele-
nik a kis papírcetlijével, két perc múlva leszegezett tekintettel, há-
lálkodva visszamegy, és folytatja munkáját. Egyik nap, mikor kü-
lönösen sok munkát kapott, sírva fakadt. Panaszkodott, hogy alig
bírja erővel, de muszáj dolgoznia, mert nagyon kell a pénz. Na-
gyobbik fiát idén kellene iskolába küldeni, de valószínűleg
csak jövőre lesz annyi pénzük, hogy ezt megtehessek. Köny-
nyek között arra kért, hogy imádkozzak értük. Azóta, az első
közösen elmondott imádságunk óta szinte már rendszeresen
imateremmé változik kis teraszunk. Együtt térdelünk és fo-
háskodunk – tamilul és magyarul.

Az elmúlt két hónap alatt egy új világ nyílt meg előttünk.
Kérdés az, hogy hogyan ajánlhatunk olyan kérdésekre meg-
oldást Krisztusban, amilyen problémákat még sohasem ta-
pasztaltunk. Míg otthon, a gyülekezeteinkben, de különösen
a teológiai fakultáson a hit „részletkérdéseiről” vitatkoz-
tunk – itt a Krisztusba vetett remény életkérdés. Krisztus
mondja: „Jöjjetek éhhezám mindnyájan, akik megfáradta-
tok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.”
(Mt 11,28)

Kérjük a testvéreket, hogy imádkozzanak azért, hogy In-
dia szegényei meghallják ezt a hívást. Mi igyekszünk meg-
tenni, ami tőlünk telik, azonban számunkra a küldetés leg-
inkább diákjaink között adatott. A tehetősebb szülők gyer-
mekeinek szüksége van arra, hogy felismerjék a körülöttük
lévő világ visszasságait, és Krisztus életformáló evangéliu-
mát. A diákok közti szolgálatunkról a következőkben sze-
retnének beszámolni.

Jóné Jutasi Angelika és Jó András

„...fekete bőr, kőkemény izmok...”

Rádiós tanfolyam a vallási műsorok készítéséről

1999. október 25-27. között a Magyar Rádió Tanulmányi Osztálya tanfolyamot szervezett a vallási műsorkészítés iránt érdeklődőknek. A szervezők nem kis meglepetésére a jelentkezők olyan nagymérvű volt, hogy jó néhány jelentkezőt már csak a márciusi, következő időpontra tudtak előjegyezni.

A megjelentek szinte lefedték az összes ma Magyarországon jelenlévő felekezetet, hiszen közel 40 hallgató volt – kezdve a történelmi egyházak képviselőitől a kisebb létszámú kiségyházakon keresztül a szinte ismeretlen ún. szektákig. Sokan érkeztek a történelmi Magyarország területéről is, ahol helyi újságok vagy rádióadók magyarnyelvű adásainak készítésénél igyekeznek hasznosítani a hallottakat. Egyházunkat Buday Zsolt és Szabó Szilárd képviselte.

Az előadások a meghirdetés szerint rendkívül sokszínűnek ígértek, kezdve a média alapismeretektől (különböző újságírói műfajok, riportkészítés) a rádió történetén keresztül (ahol eredeti hangzó anyagokat is hallgathattunk), műszaki ismereteken át a zene szerepe a rádióban témakörökig.

Többek megítélése szerint a legtöbbet Kamarás István: *A vallási igény és a média c.* előadása nyújtott, valamint Balázs Géza nyelvész gondolatai hatottak, aki egyébiránt már második éve a Hittudományi Egyetemen retorikát tanít a hallgatóknak.

Nagyon örülünk, hogy a Missziói Központ jóvoltából részt vehettünk ezen a két és fél napos „gyorstalpalón”, s megérthettük, hogy korunk kihívásaira egyházunk felelősen gondolkodó tagjai részéről csak a technika és a kommunikáció fejlődésével szinten tartott módon lehet reagálni. Krisztus Egyházának épülnie, fejlődnie, és korszerűsödnie kell, beleértve ebbe a technikai fejlődés

dés adta új meg új lehetőségeket, de hasonlóképpen az új kommunikációs megközelítéseket is. Nem mondhatja a ma lelkésze, se presbitere, sem „egyszerű” gyülekezeti tagja, hogy ő szót ért az utána következő generáció tagjaival, ha nem az új generáció hangján és különösképpen ha nem az új generáció frekvenciáján szól hozzájuk.

Fő tanulsága talán az volt ennek a pár napnak, hogy az evangélium üzenete nem politikai és történelmi archívum, hanem nagyon is eleven és ható üzenet lehet ma is, ha megfelelő módon (technikával és módszerekkel) juttatjuk el a hallgatókhoz, a befogadókhöz.

(B-yZs-t)

Valami elkezdődött MMM

Az Evangélikus Missziói Központ munkatársainak és Fabiny Tamás teológiai docensnek szervezésében Missziói Média Műhely kezdte meg munkáját a teológus hallgatók között. A műhely célja, hogy segítse a jövődi lelkésznevezédeket a médiavilágban való eligazodásban és az elektronikus és írott médiumok felelős, szakszerű, missziói felhasználásában.

Első alkalommal közösen elemeztünk egy "Lélektől lélekig" című rádióműsort, majd ismertetés hangzott el a különböző újságírói műfajokról. Műhelyről lévén szó, nem maradt el a gyakorlati feladatvállalás sem: a legközelebbi alkalomra a műhely tagjai rádiós vagy újságírói műfajban valamit letesznek az asztalra.

Reméljük, hogy ezekből hamarosan az MM Olvasói is izelítői kaphatnak majd...

KAZETTAMISSZIÓ

Valós hiányt pótol az Evangélikus Énekeskönyv eredeti dallamait megszólaltató kazetta-sorozat első két része, melyen a dicséretes és könyörgések, illetve a reggeli és esti énekek szólnak meg a nyári főtí kántorképző tanfolyamok hallgatóinak tolmácsolásában.

A kazetta belső egyházi használatra készült, kereskedelmi forgalomba nem kerül, csak adományokat fogadunk el érte.

Kapható az Evangélikus Könyvesboltban (Üllői út 24.), valamint a Huszár Gál Könyvkereskedésben a Deák téren. Postán megrendelhető Missziói Központ címen: 1656 Bp. Pf 22. Tel/fax: 400-3057. Ez utóbbi címen a hanganyag CD-n is megrendelhető.

Kiadja: EVANGÉLIKUS MISSZIÓI KÖZPONT
 1164 Budapest, Budayváry Ilona u. 38-40.
 Tel/fax: 400-3057

DICSÉRETEK ÉS KÖNYÖRGÉSEK

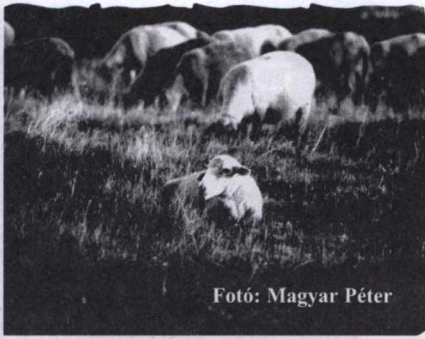
Evangélikus Énekeskönyv

DICSÉRETEK ÉS KÖNYÖRGÉSEK

Akik velünk eljönnek a templomba

– A cserkészlet lényegéről Soltvadkerten –

Fotó: Magyar Péter

Az elveszett juh

(Lk 15, 1-7)

Talán veled is úgy történt,
mint ezzel az oktalán állattal.

Ősztönei nyomán elindult egymaga,
hogyan egyedül gyorsabban érjen
a forráshoz,
zavartalanabban legelhesse.
Ám egyszer csak ijedten szimatolt bele
a levegőbe,
nyugtalanul kapkodta fejét,
hangosan bégetni kezdett.
Társakat keresett.
Most már szüksége lett volna rájuk:
hiányzott az akol melege,
és az éjszaka oly sötét volt és hideg.
Talán a farkas is lesben áll.

Talán te is így indultál el,
könnyű szívvel,
egymagad.
Elszakítottál kapcsolatokat,
széttéptél baráti szálakat,
névtelenségbe akartál burkolózni.
Visszautasítottad mások közeledését,
büszke, öntudatos, végre felnőtt
emberként akartál élni.
Függetlenül emberektől – és Istentől is.

Ám egyszer csak ráébredsz
otthontalanságra, gyökértelenségre.
Elvesztél.
A tátongó szakadék szélére kerültél.
Úgy érzed, nincs menekvés.

De figyelj csak!
Léptek közelednek feléd, ismerős léptek.
Valaki szólogatva keres téged.
Figyelj.

Fabiny Tamás

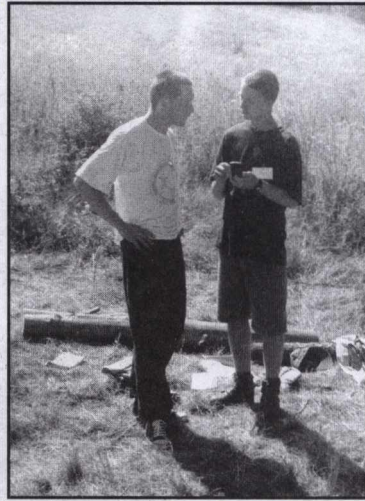
A minap furcsa párbeszédet folytattam egy tizenéves „cserkészfiammal”. Arra voltam kíváncsi, hogy mikor látom majd az istentiszteleten, mert hogy régen láttam. A válasz így hangzott:

- Majd a cserkészekkel elmegyek a templomba.
- És holnap miért nem?
- Mert én csak a cserkészekkel szeretek menni!

Itt helytelen lett volna bármilyen fejtegetés a hitről, mivel nem vagyok lelkes, meg engem inkább úgy ismernek, hogy utána járok az okozati összefüggéseknek, mielőtt még bármit megkérdőjeleznék. Az tény, hogy nálunk, *Soltvadkerten*, még élnek a népegházi keretek maradványai: vannak emberek, akik eljönnek a templomba „valami miatt”. Ilyenek a keresztelők, családi megemlékezések, ünnepek. Mondhatnánk, hogy van egy olyan gyülekezeti rész, akik csak ekkor jönnek, de akkor ki nem hagynák: énekelnek, úrvacsorával élenek... Ebből a beszélgetésből kiderült, hogy a cserkészcsapat, mint az egyik ifjúsági csoport, ilyen fiatalokat is begyűjtött. A szülők örülnek, hogy a gyerek „jó helyen” van, s a gyerek ugyancsak örül, mert ő is úgy érzi.

A parancsnokság felelőssége pedig a „helyes” egyházfelfogásra és vallásos életvitelre való nevelés – lenne. Ez tehát a mi dolgunk, és emellett még mennyi minden?! A cserkészletnek ugyanis az alapító angol férfiú, *Baden Powel* felfogása szerint ezen kívül még több összetevője is van. A *Teleki Pál, Sik Sándor és Karácsony Sándor* szellemi irányításával kialakított, és azóta csak modernizált, illetve aktualizált magyar cserkészlet célkitűzéseit így lehetne pontokba szedni:

- vallásos életvitel – egyházközségi ünnepek, lelki élet
- embertársi szolgálat – ide tartozik a segítségnyújtás, az odafigyelés
- magyarságismeret – néprajz, helyi értékek mentése, történelmi ismeretek
- cserkészstudás – a klasszikus cserkészismeretek széles tárháza, mint például kerékpár felszerelése, csomók, jeladás, térképészet, főzés szabad tűzön, stb.
- testi teljesítmény – bizony, egy 14 éves cserkész már meg tud tenni a hegyekben 25 kilométert naponta, és a fahordás sem esik neheze, mint ahogy az otthon való hólápatolás sem. (lásd: embertárs szolgálata!)

Mindez a cserkész minden napját át kell, hogy hassa, s ehhez ad egyfajta „tréninget” a nyári cserkész tábor. Erre készülünk egész évben, és általában 10-12 napig tart.

A jó táborhoz jó program kell: amellyel, hogy a résztvevők kényelmesen alszanak, és naponta jól-laknak, nem szeretnek unatkozni. Úgy is lehet fogalmazni, hogy amelyik gyerek unatkozik, az bizony rosszkodik.

Következzenek tehát a programok:

- szolgálatok – a közösegért felel a szolgálat. Van bevásárlás, főzés, vízfordás, mosogatás, stb.
- őrsi feladatok: ez lehet egy adott építmény felépítése (például: táborkapu, asztal), vagy akár a táborúti műsor előadása.
- A tábori keretmese elemei. Mivel az idei táborunkon a római korbá kalandoztunk el, több foglalkozás is ennek jegyében folyt. Így törekedtünk az őrsi, azaz provinciajelvények megfelelő elkészítésére, és az állandó testedzésre.
- Számháború éjjel és nappal.

Idén *Döbrönte* falu mellett voltunk a *Bakonyn*. *Koczor György* lelkész a közeli *Páparól* jött ki tábori istentiszteletet tartani. Talán odahaza sem énekelnek úgy a gyerekek a templomban, mint ott, az erdőben tették. Remélem, jövőre ezért is eljönnek a táborba!

ifj. Káposzta Lajos

Angyalszárnyak suhogása...

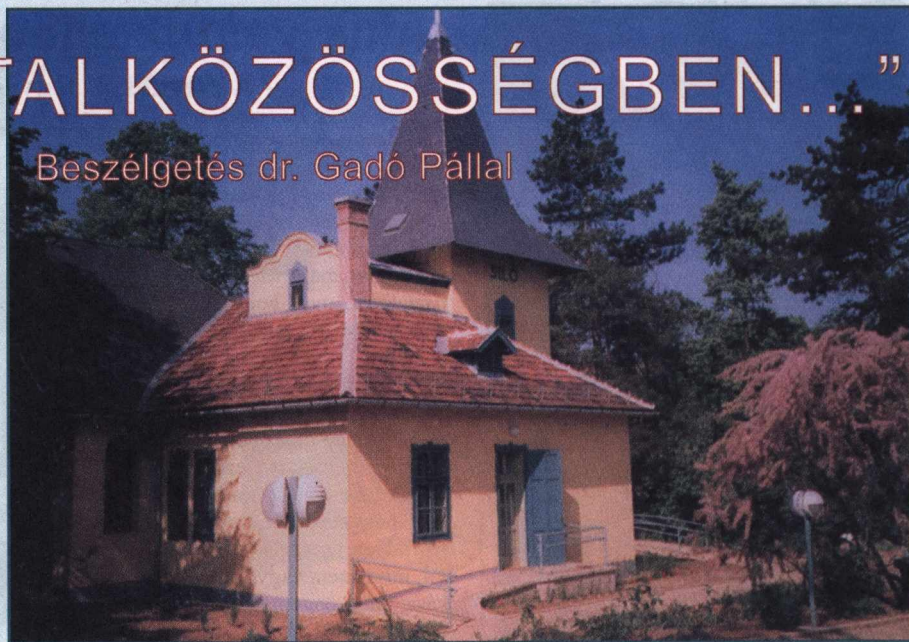
Néhány órára angyalnak lenni fantasztikus érzés. Ezt tapasztalhattuk meg mi, akik ott voltunk a táborfálalkozón. Sok ismerős arc, jóbarát és még ismeretlen fiatal, akikkel angyali közösségben lehetünk. Ezt élhettük át az úrvacsorában, ami már a nap elején egy közösséggé formált minket.

A kérdés már csak az, hogy angyalságunk csak ideig-óráig tartott-e, vagy tényleg Isten követeként indulhattunk tovább ez után az élményekben és találkozásokban gazdag nap után?

Horváth Bálint

„EGY ASZTALKÖZÖSSÉGBEN...”

Beszélgetés dr. Gadó Pállal

A régi központi épület

A sérült emberek helyzetéről, esélyegyenlőségéről, a társadalomban való szerepvállalásáról sok szó esik mostanában rádióban, tévében, újságban. Időről időre önkritikát gyakorol a média, aztán nem történik (szinte) semmi. A középületek éppúgy megközelíthetetlenek maradnak a kerekesszékekkel közlekedők számára, a munkalehetőségek száma igen véges, s mintha tehetetlennek bizonyulnának a döntéshelyzetben lévő törvényhozók is. Késik a megoldás, csak a kérdőjelek szaporodnak: miből, hogyan, hol? A kevés ellenpélda egyikét, a piliscsabai *Siló Társasothont* vezetője, dr. Gadó Pál segítségével most örömmel mutatjuk be az MM-ben, mert itt elmondható: minőségi, tartalmas, munkálkodó életet élhetnek az ottlakók. Az egyházi háttérrel rendelkező, keresztény szellemiségű otthon hazánkban párját ritkítja.

Mikor költöztek be az első lakók, s hányan élnek itt ma?

1993-ban nyitotta meg kapuit a *Siló Társasothon* és *Önálló Élet Központ*, amely holland, amerikai és sok más alapítvány támogatásával létesült. A komplex épületegyüttes barátságos környezetben, *Piliscsaba* egyik csendes utcájában áll. Az otthon szándéka szerint több területen kínál megoldást a sérült emberek számára, ezek egyike a lakhatás. Kicsi, családi otthonunkban összesen 19-en élnek, mondhatjuk úgy is, hogy *egy asztalközösség, vagy egy nagy család*. Hétfő esténtként a közös vacsorán mindnyájan körülüljük az asztalt... Az otthon ügyeit demokratikus úton, egy kis „házi önkormányzat”, a lakógyűlés bevonásával intézzük, mert azt valljuk, hogy az itt élő emberek teljes értékű életre jogosultak, s ehhez a döntési szabadság maximálisan hozzátartozik. Főként kerekesszékesek sérültek élnek nálunk, vannak közepesen

Dr. Gadó Pál és felesége

vagy nagyon súlyosan sérült lakóink is. A lakhatás mellett a másik fő tevékenységi körünk a *munkahelyteremtés*. A műhelyekben általában hat órás munkaidőben dolgoznak, s 20-25 fő Piliscsabáról illetve a közeli falvakból jár be.

Hogyan jutnak el a munkahelyükre? A családtagok segítsége nélkül ez bizonyára lehetetlen!

Erre is megoldást kínálunk: ebből a célból hoztunk létre egy *szállítószerződést*. A szállítás ugyanakkor nem csak a munkába járást teszi lehetővé, hanem a szabadidő tartalmas eltöltését is, ami azért

nagyon fontos, mert a mozgássérültek nagy része éppen ettől: a kikapcsolódástól van elzárva. A szociális otthonokban vagy akár a saját lakásukban élők sokszor hónapokig nem tudnak kimozdulni, mert nincs mivel. Vannak, akik az egész életüket egy intézet falai között élik le... Pedig egy színház- vagy mozilátogatás, egy kirándulás, vagy egy hangverseny feltöltődést jelent, amely a sérült ember számára éppúgy fontos, mint az egészségeseknek. A tömegközlekedési eszközök azonban ma Magyarországon nem nyújtanak megoldást a kerekesszékesek szállítására.

A Silóban tehát ki-ki megtervezheti a szabadidejét, programot szervezhet, hiszen nincs ilyesfajta technikai akadály?

Itt mindenki a saját programjával, idejével önmaga rendelkezik, kezdve attól, hogy milyen házimunkákat végez el önállóan és miben vesz igénybe segítséget, egészen addig, hogy mit készít(tet) el magának vacsorára. A munkavégzésben igyekszünk ki-ki képességének megfelelő ajánlatot tenni, amit azután lehet elfogadni, vagy visszautasítani. Európában ez az életforma már elterjedt, nálunk még csupán néhány helyen, például *Cegléden* működik ilyen otthon, de ott sem egyházi háttérrel.

más a Siló, mint bármely más társasotthon? Talán abban, hogy *komplex*, egyszerre biztosít fedezet és munkalehetőséget, valamint nyitott a külvilág felé is.

Ez már a harmadik terület, amely a Siló profilját színesíti...

Mozgás-és sportterápiás szolgáltatásunkról van szó: az épületben uszoda, szauna, tornaterem szolgálja a felüdülést. Naponta kb. százan veszik igénybe, például óvodások és alsó tagozatos iskolások járnak hozzánk úszni tanulni. Elég mozgalmas élet zajlik tehát a Siló Otthonban. Mozgásszervi problémákkal élőknek nyújt enyhülést a speciális beemelő szerkezettel ellátott úszómedencénk. *Hasonló szellemiségű, ilyen korszerűen felszerelt otthon elvétve akad csak Magyarországon.* Hadd hangsúlyozzam még, hogy nálunk nem egyszerűen sérültek kúrálása, kezelése folyik,

Gyógymedence

Egy lakószoba részlete

hanem egy, az egész embert testi-lelki valójában tekintő gondoskodás. Az Európa-szerte ismert és alkalmazott elv ez: „care – not cure.”

Az anyagiakat tekintve: milyen támogatásból, esetleg alapítványból tudnak gazdálkodni?

Egy kis büszkeséggel mondhatom: *önfenntartók vagyunk*, köszönhetően a sokrétű tevékenységnek, ami itt folyik. Azt hiszem, ez óriási dolog, hogy

Almaszüret kerekesszékről

Fából készült keresztek, gyermekjátékok

nem a külföldi evangélikus egyházak tartják el a Silót, s nem is a civil szervezeteknek juttatott, egyébként egyre csökkentett támogatásra vagyunk utalva. Nincs még egy uszoda az országban, amelyik önfenntartó lenne, minden támogatás nélkül, s emellett nem is veszteséges! *A kabinos, a büfés, a pénztáros mind-mind sérült ember, s ezt akár misszióknak is nevezhetjük.* Diakóniai munka, mely által az elesett emberek tartalmas, hasznos, minőségi életet élhetnek.

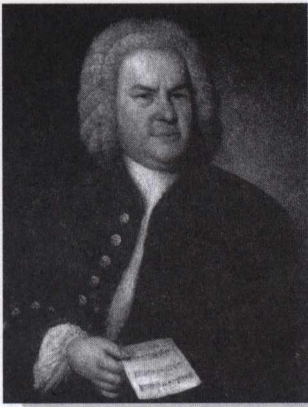
Nagyon szép ajándéktárgyak készülnek Önöknél, olvasóink is bizonyára találkoztak már a puritán-ságában megragadó kis fake-rszttel. Mit állítanak még elő?

Felsorolásszerűen hadd ismer-tessem a munkaterületeket:

- van nyomdánk az Evangélikus Teológia alagsorában,
- zöldség-és gyümölcskertészetünk,
- virágkertészetünkben évente 2-3000 tő muskátlit nevelünk, halottak napi koszorút készítünk, hamarosan lesz fóliasátor is (a lakók speciális, holland magasságnál dolgoznak, ülve)
- fafeldolgozás: keresztek, falidíszek, kegytárgyak, gyermekek számára rehabilitációt segítő játékok, koordinációt fejlesztő tornaeszközök készülnek, ez utóbbiak hiánycikknek számítanak Magyarországon!
- visszatérő munkánk: sírkeresztek faanyagát állítjuk elő egy budapesti iparművész részére.

Évente 30 millió Ft felletti árbevétellel számolhatunk, s az állam mozgássérültek foglalkoztatása címén megduplázza ezt az összeget, így idei bevételünk eléri a 60 millió forintot! Az emberi méltóság megőrzése és megtartása szempontjából igen fontos, hogy önfenntartók tudunk lenni.

Kóháti Dorottya

Bach

a legsikeresebb misszionárius

Japán, a világ második gazdasági hatalma szellemi-lelki krízisben van. A kereken 125 milliós japán nép 23%-a azt vallja, hogy ő nem tartozik semmilyen valláshoz. A kevés, alig egy százaléknyi keresztyén azonban nagy tekintélynek örvend. A lipcsei komponista missziói hatására japánok nyitják meg szívüket a keresztyén hit, reménység és szeretet előtt.

Azusa nem visel amulettet a szakállas Asahara guru arcképével. Sokkal inkább egy CD-lemez van nála mindig, a „*Vergnügte Ruh*” kezdettű *Bach-kantátával*, mert ez a mű az Isten utáni vágyról szól, aki a szeretet. Azusa így vall: „*Amidőn ezt a kantátát először hallgattam a lipcsei Tamás templomban, megértettem, hogy mit értenek önök, keresztyének azon, hogy Isten, és hogy mi a szeretet.*” Azusa nem keresztyén, de hangoztatja: „*Szimpatizálok a keresztyénséggel.*”

Bármily közel álljanak is ezek a szimpatizánsok a keresztyénséghez, még nem volt bátorságuk megtenni azt a hitbeli ugrást, amelyről a dán Sören Kierkegaard azt mondja, hogy csak ez a döntés határozhatja meg az ember Istenhez való viszonyát.

Azusa történeté kicsi, de jellemző fejezete egy fantasztikus missziói és kultúrtörténeti folyamatnak: csaknem 250 évvel halála után, Bach ma Japán legsikeresebb misszionáriusa. Ebben az országban ő sokkal inkább betölti a szellemi vákuumot, mint Asahara guru, a maga világvégi tanításával és kísérteties asztrál-zenejével. A Bach-koncertek Japánban telt házakkal mennek. 2000 ember van minden nagypénteken Tokióban a *Máté-passián*, ahol mintegy 100 márkába kerül egy belépő. A koncert alatt megindultan tanulmányozzák a hallgatók a szöveget japán fordítását.

A svéd teológus és evangélikus érsek, Nathan Söderblom egy ízben Bach egyházi zenéjét „ötödik evangéliumnak” nevezte, de ő még akkor nem képzelhette el, miképp fog ez beigazolódni a Távol-Keleten is.

Megragadó történeteket hallhatunk olyan japánokról, akik Bach segítségével jutottak hitre. Például a zenetudós, Keisuke Maruyama a XVIII. század lipcsei egyházi zenéjét kutatta. A hosszadalmas stúdió végén felkereste az akkori szuperintendenst: „*Nekem nem elég, hogy a keresztyén hit dolgait csak olvasom és hallgatom, én magam is keresztyén akarok lenni. Kérem önt, keresztyéljen meg engem.*” Így lett Bach Isten eszköze. Masaaki Suzuki a nyolcvanas években *Amsterdam*ban egyházi muzsikussá képezte magát és egyidejűleg egy japán

gyülekezetet alapított. A ragyogó orgonista Suzuki református keresztyén, a mai japán Bach-csodának kétségkívül legfontosabb motorja. 1990-ben hozta létre a „*Japán Bach Kollégiumot*”. Ezt ma a világ egyik legjobb együttesének tartják. Suzuki úgy becsüli, hogy ma Japánban mintegy 100-200 Bach-kórus működik. Suzuki ráveszi az embereket arra is, hogy elgondolkozzanak olyan témákról, amelyek Japánban tabunak számítanak, például a halálról. Koncertjei után gyakran jönnek hozzá nem-keresztyének a közönségből, és kéri, „*hogyan magyarázom el nekik, mit értünk mi, keresztyének a reménységen...Én Bach üzenetét terjesztem, amely bibliai üzenet.*” – vallja Suzuki, aki bibliaköröket vezet, vasárnaponként játszik a templo orgonáján, és a próbákon oktatja a többnyire nem-keresztyén művészeket a Szentírásra.

„*Csak a keresztyéneknél tételezik fel a japánok az etikus viselkedést*” – vallja Tanai, evangélikus lelkész. Ha egy buddhista vagy sintoista rosszul cselekszik, az hittársainak nem újság. De nagy a megütközés, ha egy keresztyén teszi ugyanazt. A keresztyének sok kiváló egyetemet, kórházat és karitatív intézményt tartanak fent. Ebből az látszik, hogy a keresztyénség a művelődés és a felebaráti szeretet vallása.

Mi az előtörténete Bach missziójának Japánban? Az első keresztyén misszionáriusok 450 évvel ezelőtt elhozták a nyugati egyházi zenét is. A keresztyénséget azután betiltották, de megmaradt a gregorián befolyása a japán zenére. Ez szerepet játszhatott abban, hogy 400 évvel később Bach egyházi zenéje meghódította Japánt. Bach zenéjének diadalútját mi sem bizonyítja jobban, mint összműveinek kiadása Tokióban. Ezt a mamutkiadást – 15 kötetben, 156 CD-vel, kísérőfüzetekkel együtt – azonnal szétkapkodták. (ötezer példányt!) A kiadó Tetsuo O'hara, a keresztyénséggel szimpatizáló japánok

(Fotó: Spektrum magazin)

A Máté-passió előadása a tokiói Operában

közé tartozik, akik magukról azt mondják, hogy ők nem hívők. De gyakran jár istentiszteletre és büszkén vállalja, hogy olvassa a Bibliát. Vallja, hogy Bach zenéje gondjai között reménységet, a csüggedésben bátorságot közvetít: „*Bach imádkozni tanít, ha szomorkodunk, és éneklésre biztat, amikor tele vagyunk örömmel.*” Barátjáról érdekesen nyilatkozik: „*Ő nem keresztyén, de megtalálta a helyes választ a Japánban levő lelki ürességre Bach említett kantátájában: A Te kezdedbe ajánlom lelkemet, Te váltottál meg engem, hűséges Istenem.*”

Most már valóban csupán a kierkegaardi „hitbeli ugrás” hiányzik. Vagy talán csak annak a megvallása, hogy már van, aki meg is tette ezt...

(Az IDEA SPEKTRUM magazin '99/33. számából fordította: Gáncs Aladár)

EGY ELGURULT DRACHMA VALLOMÁSA

– Elhangzott a kisvárdai missziói napon a helyi művelődési házban –

Lukács evangéliumának 15. fejezetében Jézus az elveszettekről szól: a juh elkóborol, a drachma elgurul, a fiú tudatosan választja az elszakadás útját. *Mi az, ami közös bennük?* Mindegyik egy közösségből szakad ki, elvész, ítéletes állapotba kerül. Mindegyik számára más lesz az a közösség, ahonnan kiesett, újra értékelődik, újjászületik a környezete. Más lesz a száz juh, ha 99+1-re bomlik, a 10 drachma, ha 9+1 lesz belőle, a család, ahonnan a két fiúból az egyik kiszakad.

Elvesztem, segítségre szorulok, kilátástalan a helyzetem... *Bármilyen furcsa, a letragikusabb ebben a példázat-trilógiában a drachma sorsa. A legdrámaibb, a legjobban hasonlít ránk!* A legjobban rá hasonlítunk!

Vegyük nagyító alá a drachmasorsot! A drachma nem gurul magától... Valaki elejtette. Az aszony számolgatja pénzét. Tíz drachma. Tíz napi keserves munka bére.

Már el is dugja a szokott helyre, mikor megdondolja magát. Újra megszámlolja, jól figyelt-e? Ez nem munka, sőt, kedves időtöltés. Ő, aki keményen átdolgozta a tíz napot, nem tekinti munkának a pénzszámlálást. Újra számlolja... nyolc, kilenc, tíz... megvan! Nem több! De jó! Valaki jön, valaki meglepi ezt a titkos számolgatást, gyors mozdulat a szokott rejtkehely felé, s ekkor kezdődik a dráma. Az egyik ujsa beleütődik a kisszekrény sarkába, megroskad a pénzrolni, s az egyik tehetetlenül esik alá... Csendül-bondul a konyha kövén. Érti a pénzdarab, hogy különleges sors jut neki. Az eddigi rejtkehelyet már egyébként is unta. Legutóbb egy halkezeskedő borszákjában lakott. Az sem volt valami nagy dolog, bár egyszer majdnem a sós tengervízbe esett a halpiac mellett. Akkor nagyon megrémült, mert hallotta, hogy akik oda esnek, azok végleg elvesznek: Megezi őket a rozsdá. A halkupecnél nem szerette a nagy nyüzsgést, több százan voltak bezsúfolva az erszénybe, és mindig újakat dobáltak rájuk – jól ment az öregnek az üzlet... De ez az unalmas kilenc, nem is szólva a dohos lyukról, ahova ez az új gazdasszonya dugdosgatja...

Most élvezi a táncos zengő-bongó helyzetet. Ebben a csilingelésben benne volt

egy csomó gúnyos drachmakacaj: No most fogjál meg, ha bírsz! – csilingelte a hadonászó asszonynak. Nagyon élvezte. Gyorsan irányt változtatott és kétszer megkerülte a

A szerző és a pesterzsébeti ifjúság

körkörösét. Ezután egy éles kanyar és a nagyláda alatt tátongó rés felé vette az útját. De jó a szabadság, de jó a fiatalság, de jó ez a rohanás! S ekkor egy drámai fordulat: érzi, erősen csökken a lendülete, borzasztóan fogy az ereje. Egyre kisebbek a körök, a végén már csak önmaga körül forog, egyre gyorsabban.. aztán nagy csönd.

Isermjünk magunkra!

Nem tehetek róla, hogy elejtettek, hogy ilyen a sorsom, hogy ügyetlenkedett a gazdám. Hányszor lep meg bennünket a nem tehetek róla, nem az én hibám, büntet a soros komplexus... *Hát mi bűn van abban, hogy kacagtam, hogy játékos kedvvel szedtem a kanyarokat? Miért teremtett az Isten ilyenek, miért ejtett el? Miért adott tehetséget, miért vitt kísértésbe?* Egyébként is, ki akart drachma lenni, ki akart ide jutni, ki találta ki a gravitációt, a szabadesést, a testek és a drachmák tehetetlenségét. „Az asszony a hibás!” – ezt mondta már Ádám is! Vagy a szomszéd, aki megzavarta gazdjára drachmaszámlálói kedvtelését. Nem tehetek arról sem, hogy a drachmák csak addig tudnak beszélni, míg esnek, pattognak. Akkor csilingel a hangunk, de így még segítségért sem tudok kiáltani. Itt fekszem, másképp nem tehetek. Nem tehetek róla, hogy néma

vagyok ebben a helyzetben, ebben az elgurult, hirtelen rám szakadt elveszésben.

Lehet, hogy ismerős ez az állapot: nincs egy szavad, nem tudsz kiáltani segítségért.

Az imént még zengett a hangod, de ebben a helyzetben csend van. *Nincs már kedves szavad, értékeid mit érnek ott a kredenc alatt? Szótlan vagy. Nem kérsz bocsánatot, már nem is imádkozol... hallgatsz... reménytelen a helyzeted... neked ez a sorsod...* Ez a legjobb alkalom a megtérésre, mert teljesen magad alatt vagy, mert te nem tetsz már semmit.

De a gazdád még él! Őt nem a gravitáció, a játékos lendület-hangulat irányítja... Ő nemcsak szólongatással keres, hanem ha kell, mindent megmozdít érted, eltolt nagy bútorokat, kiséper áporodott sarkokat, megváltoztat és elmozdít uralkodókat, átalakít társadalmakat, csakhogy megtaláljon. Ő nem olyan mint te, aki hol túlértékel magad, hol pedig magadba roskadsz. *Ő meg akar találni.* Ne akarj kiáltani, ne akarj pengeni, ne akarj zengő cimbalom lenni, mert te csak egy elgurult drachma vagy, és tudd meg, hogy *valaki, aki megoldozott érted, keres téged!* *Csak hagyd, hogy lámpásának fénye megcsillanjon pénzfémes arcodon, vagy könnyes szemeden.* Hisz nem vagy még oly rozsdás állapotban, hisz csak az imént vesztettek el. Nem tud a halál úgy elnémitani, hogy ne találjon ránk a föltámadás Ura!

Persze, most marcangolod magad, hogy milyen gúnyos volt elgurulásod tánclejtése... Hogyan lehettél az előbb még olyan cinikus?! De kérek, hagyd, hadd találjon meg, mert csak ezután ismered meg őt igazán. Értsd már meg, nemcsak a te veszteséged, hogy elgurultál, hanem az Ővé is!

Örömtől hangos a kitakarított konyha. Szól az ének, örül a vendégsereg, mert fölértékelődött a drachma. Sohasem a pénz romlik, hanem az ember, a bankár gonosz. *De te, te elgurult drachma! Te tudod igazán, hogy a te gazdád jó.* S igazán akkor ismered meg, mikor a legelesettebb voltál, életed legsötétebb, legnépább napján, mikor lámpása arcodba világított, mikor miattad, az egy drachmáért százat költött a lakomára.

Győri János Sámuel

KAVICSOK

A tiszta, mélykék víz lágyan nyaldosta a partot, minden egyes könnyű hulláma gyöngéden felkapott néhányat a parti kavicsokból, s játékos sístergéssel arrébb lökte őket. A sima, nedves kavicsok szinte szikráztak a ragyogó napsütésben. Kihívó pirosak, szerény krémszínűek, komoly feketék, művészi tervezett csíkosak ... mindre gyönyörűség volt ránézni.

– Gyűjtsünk belőlük néhányat! Remekül mutatnak majd a szobában!

Gyerekes lelkesedéssel kezdtünk a szedegetéshez, a legpompásabb példányokat válogatva. Mikor tele volt már kis kosarunk, gondosan lefedtük, s a hazafelé vezető döcögős úton úgy tartottuk értékes zsákmányunkat, mint a hímestojást. Otthon azonnal ki is jelöltük helyüket egy szép cserép virág kö-

zelében, de mikor kibontottuk a kosárka tartalmát, döbbenet bámultunk bele. Mi történt??? A kosárban egy kis csomó színtelen, fénytelen kódarab lapult. Mi nem ezeket gyűjtöttük össze néhány órával ezelőtt!!! Azok ott, a tengerparton színesek, fényesek, hívogatóak voltak!

Igenám, de közben elhoztuk őket a HELYÜKRŐL. Az ő helyük a tengerpart; feladatuk a szüntelen hánykolódás a friss habokban; rendeltetésük, hogy megvédjék a homokot a hullámok sodrásától, s otthont biztosítsanak megannyi apró élőlénynek. Ha elmozdítjuk őket helyükről, megfosztjuk feladatuktól, semmivé lesznek.

A jelentéktelen kövecskéket nézve elgondolkodva mondtam a csalódott Anikónak és Marcinak:

– Ezek a kavicsok pontosan olyanok, mint mi vagyunk... Isten által rendelt helyünkön pompásan ragyoghat rajtunk Urunk szeretete. Színesek lehetünk, s hűen végezhetjük a ránkbízott feladatot. Onnan elkerülve azonban színünkkel, fényünkkel együtt célunk is megfakul, rendeltetésünket nem tudjuk betölteni.

Helyünk és feladatunk tökéletesen egyéni, de biztos, hogy Isten kivétel nélkül mindenkinek megtervezte az életét. Ő gyönyörködni szeretne bennünk – teremtményeiben, gyermekeiben.

Gondolkozzunk el Isten előtt csendben egy percre: Mi vagyok? Eltévedt, szürke kódarab, vagy színes, pompás, ragyogó kavics?

Bálintné Kis Beáta

Ha most gyorsan kellene egy testrészt mondanunk, valószínű, hogy először nem a „has” jutna eszünkbe. Pedig milyen központi helyen van!

A has volt a témája október utolsó szombatján a nyári, vanyarci gyermekmissziós konferencia tábortalálkozójának. 34-en gyűltünk össze és jó volt egymással újra találkozni ezen a kicsit rendhagyó alkalmon! Rendha-

Tábortalálkozó

A HAS

magunk-hajtogatta díszszalvéta segítségével megterítettünk, majd párokban egymásnak készítettük el az ebédet.

Ebéd után bibliai vetélkedőre került sor: Bibliában megtalálható ételeket és történeteket gyűj-

A nap során megbeszéltünk sok illemszabályt, ami a vendéglátással, vendégségbemenéssel, viselkedéssel kapcsolatos. Felhasználtuk a délutáni teázás filtertasakjait is: ezek hajtogató-

sával készítettünk képeslapot Kadlecsik Zolinak és az erdélyi társainknak, akik ezen a találkozón nem lehetnek velünk.

A sok finom falat után jó volt a lelki táplálékot is magunkhoz venni: a záró áhitat szép lekerekítése volt az együtt eltöltött napnak.

Reméljük, lesz folytatás is: tavasszal Csömörön veletek újra!

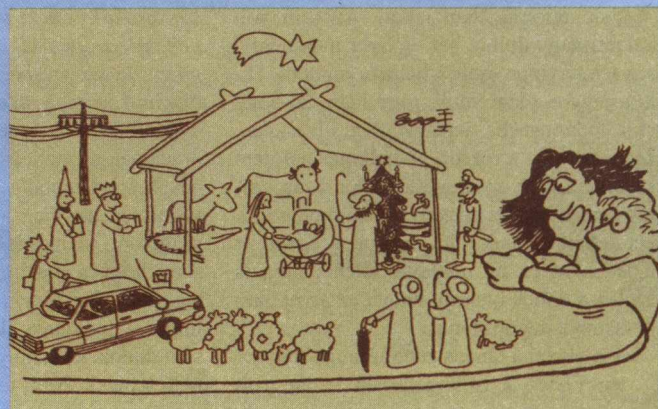
Boda Zsuzsa

gyó, mert az egész nap a „has körül forgott”: mindenki vendég volt és egyben vendéglátó is. A magunk-készítette terítő és a

töttünk csapatokban. Délután kókusgolyót készítettünk, miután megbeszéltük a hozzávalók származását és egyéb tulajdonságait.

Keresd meg a képen a tíz oda nem illő dolgot. A megfejtéseket a szerkesztőség címére várjuk.

LEVELESLÁDA: 1656 Budapest,

Olvásóink írják:

LEVÉLRÉSZLETEK:

„Az interneten már megkerestem a Magyarországi Evangélikus Egyház honlapját és az újdonságok alatt megtaláltam az MM legutóbbi számát is. A magazin rovatai, tartalma, színvonala kitűnő. Bizony, sok munkával jár, ezt saját tapasztalatból tudom...”

L. Tódor, USA

„Nagyon örülök, hogy ismét felcsendültek az ismerős hangok és hallhatjuk szolgáltatásokat. Tegnap este hallottam első ízben a műsort, bár már több hete tudok róla. Az adásidő nem volt pontosan rögzítve és vasárnap délelőtről szombat délutánra került, de ez így talán jobb is, mert nem esik egybe az istentisztelettel...”

L. Katalin, Kézdivásárhely

„Engedjétek meg, hogy reflektáljak a legutóbbi szám 'Egy becsukott ajtó tanulságai' című cikkére: Isten országának népgyűjtése mobilizációs tevékenység, nem csupán érdeklődők bevérszámlaközpontban létesített – mi is? Kápolna? Hitterjesztő helyiség? Vallásinformatikai objektum? Ezek a központok azért épültek, mert ott mindent, gyorsan el lehet intézni, azután uzsgyi, tovarohanni. A hitelent nem érdekli az ilyesmi, a gyakorló hívő gyülekezethez kötődik. Marad az ezreléknyi, éppen akkor és ott tétovázó, kereső, akiért ugyan érdemes várni, csak hogy ez nem misszió... A klasszikus ébredéseket sokkal inkább eredményezték az utca forgatagában járó „hordószónokok”, karöltve a különféle rázorultságok enyhítésén fáradozó szolgálókkal...”

M. Zoltán, Szigetszentmiklós

„A MM olvasása során jó, hatásos összképet kaptam az evangélikus egyház és az egész magyar keresztyénség helyzetéről és állapotáról. Éppen azért szeretem az MM-t, mert őszinte, igazságos. Nem csak arról szól, ami jól van, hanem a problémákról, veszélyekről és fenyegető, aggasztó jelenségekről is. A hangsúly mégsem a problémákon van, a MM nem hangolja le az olvasót, de nem titkolja el a nehézségeket. Lehetetlen a lapot imádság nélkül olvasni, minden cikk után muszáj megállni és imádkozni... Az MM tele van cselekvéssel, igyekezettel, ötletes provokációkkal...”

M. Leena, Finnország

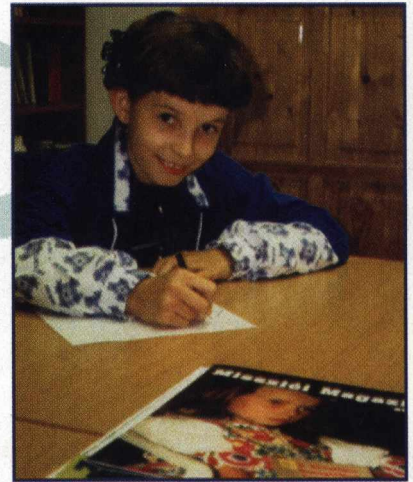

Mi reformátusok vagyunk, de az egyetemes történelmi egyházak tisztelői is. A lap címlapfotója nekem különösen tetszik: a szavakra figyelés és egyben a jövőbe tekintés. Köszönjük a formáló cikkeket, például Varga Gyöngyi Akvárium-effektusát....

M. Ilona, Budapest

Kedves M. M. !

Amikor megláttam magam a Missziói Magazinban, nagyon meglepődtem, mert nem is vettem észre, hogy fénykép készült rólam az Evangélikus Találkozón. Köszönöm szépen a rólam készített képet. Ezen a találkozón nekem Levente Péter műsora tetszett nagyon.

Az a népviselet, amiben le vagyok fényképezve, nekem tetszik és szépen tartom. Csak a különféle csömöri ünnepeken viselem: falunap, szüreti bál... A ruhát a nagymamám csinálta nekem, a családban állandóan csak ő hord népviseletet.

Én harmadik osztályos vagyok, járok hittanórára és vasárnapi iskolába, ahová először három éves koromban vitt el a nővérem. A vasárnapi iskolában különösen jól érzem magam, mert érdekes dolgokról tanulunk, és szeretek a szép, új ifjúsági házban lenni. Úgy köszönök el, ahogyan a vasárnapi iskolában tanultuk: Erős vár a mi Istenünk!

Fabók Kati, Csömör

IMAKÉRESEK

Imádkozzunk...

- egyházi ébredésért az új évezred küszöbén
- hogy megtaláljuk a missziói prioritásokat
- hogy megtanuljunk együtt dolgozni a misszióban
- az Új-Guineában, Indiában és Marseilleben elkezdett munka folytatásáért
- igazi megbékélésért a Vajdaságban.

CONTENTS

Editorial – photo-meditation about 1 John 2,8

Report from Vojvodina: Hope and doubt

Missiology – The mission strategy of the evangelists by Árpád Bolla

Israelmission – From the desert of Judea to the holy places by Géza Endreffy

Foreign mission – interview with the Finnish missionary, Seija Kuronen
– reports from Papua New Guinea and India

MM-portrait about the missionary-couple Leidenfrost worked 33 years in Liberia

Media-world – training for coworkers of religious radio programs.

– mission-media workshop for theological students.

MM introduces Home for physically handicapped people „Fébé-Siló” at Piliscsaba

Pressreview – J. S. Bach: the best missionary in Japan (from Idea-Spektrum)

MM-sermon by Sámuel János Györi

„Alarmclock” – column for youth

„Sunflower” – column for children.

**„Utaidat, Uram,
ismertesd meg velem...”**